

Farní listy č.19/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

7.května 2006 – 4.neděle velikonoční

Náklady na toto číslo Farních listů činí 4,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

Opět se dostávám k myšlence, že lidé v Ježíšově době to měli snadnější. Už ani nejde o to, že Ježíše viděli, slyšeli a mohli se ho dotknout – to dokonce někdy i překáží - abychom toho, kterého vidíme, přijali nejen jako člověka, ale i Boha. Dnes myslím na Ježíšova podobenství. Učitel používal takové obrazy a příklady, které byly všem srozumitelné a nebylo nutné psát dlouhé komentáře... I když, na druhou stranu, ani apoštolové podobenstvím někdy nerozuměli a prosili Mistra, aby jim vysvětlil, co které podobenství vlastně znamená.

Dnešní neděle nám ukazuje obraz dobrého pastýře – takovým jménem se nazývá sám Ježíš. „Já jsem

pastýř dobrý“. Co nám tento obraz říká? Nemyslíme přitom spíše na naše kněze, aby byli dobrými pastýři, neprosíme hned Otce, aby nám dobré pastýře posílal? Neděláme to jakoby na úkor plnému objevení pravdy, že především a pouze Ježíš se může nazývat dobrým pastýřem?

V celém Orientu byl pastýř obrazem pro božského i lidského panovníka. Velká stáda byla znamením bohatství a moci. Tím pozoruhodnější je, že v Izraeli není král označován jako pastýř. Jediným a pravým pastýřem Izraele je sám Bůh. „Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek“, vyznává s důvěrou člověk, který se modlí slovy žalmu. Dobrý pastýř se postará o své stádo, aby mu nic nechybělo, aby bylo v bezpečí. Ale který pastýře klade za ovce svůj život? Kdo položí život za jedno z mnoha zvířat? Ten obraz už nám může připadat jako silně přehnaný, ale tato nadsázka je záměrná: v Ježíšových ústech přece znamená, že Bůh je ochoten položit svůj život za člověka! Bůh se chce pro člověka zřít všeho, kromě člověka samotného a své lásky k němu.

Obsahem velikonoční doby je oslava radosti ze vzkříšení Pána, příprava na nanebevstoupení a seslání Ducha svatého. Nesmíme přitom ale zapomenout na ukřižování – význam této dobrovolné oběti je věčně aktuální. Dobrý Pastýř položil za nás svůj život!

P. Miroslaw Gierga

Liturgie slova – 4. neděle velikonoční

1. ČTENÍ - Sk 4, 8-12

Petr, naplněn Duchem svatým, řekl: „Přední mužové v lidu a starší! Když se dnes musíme odpovídat z dobrého skutku na nemocném člověku, kým že byl uzdraven, tedy ať to víte vy všichni a celý izraelský národ: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých:

skrze něho stojí tento člověk před vámi zdravý.

On je ten ‚kámen, který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kvádr nárožní‘. V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy.“

ŽALM 118 - Odpověď: Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním.

Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, – jeho milosrdenství trvá navěky. – Lépe je utíkat se k Hospodinu – než důvěřovat v člověka. – Lépe je utíkat se k Hospodinu – než důvěřovat v mocné.

Děkuji ti, žes mě vyslyšel – a stal se mou spásou. – Kámen, který stavitelé zavrhli, – stal se kvádrem nárožním. – Hospodinovým řízením se tak stalo, – je to podivuhodné v našich očích.

Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu! – Žehnáme vám z Hospodinova domu. – Ty jsi můj Bůh, děkuji ti; – budu tě slavit, můj Bože! – Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, – jeho milosrdenství trvá navěky.

2. ČTENÍ - 1 Jan 3, 1-2

Milovaní! Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milování, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

EVANGELIUM - Jan 10, 11-18

Ježíš řekl: „Já jsem pastýř dobrý. Dobrý pastýř dává za ovce svůj život. Kdo je najatý za mzdu a není pastýř a jemuž ovce nepatří, jak vidí přicházet vlka, opouští ovce a dává se na útěk, a vlk je uchvacuje a rozhání. Vždyť je najatý za mzdu a na ovčích mu nezáleží.

Já jsem dobrý pastýř; znám svoje ovce a moje ovce znají mne, jako mne zná Otec a já znám Otce; a za ovce dávám svůj život. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stáde, jen jeden pastýř.

Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc zase ho přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce.“

Průvodce liturgií

Modlitba Páně

Otevři oči: Tuto modlitbu nás naučil Pán Ježíš. Nemůže nás tedy divit, že se stala součástí liturgie mše svaté. Pro projednání obsahu této modlitby by nám tady nestačilo ani místo. Poslední kapitola Katechismu Katolické Církve je celá zasvěcená modlitbě Otče náš. Během liturgie význam této modlitby zdůrazňuje slavnostní úvod celebranta, jehož slova mohou být přizpůsobená liturgickému období. Modlitbu zpívá nebo recituje celé shromáždění. Kněz dodává na konci tzv. embolismus, ve kterém navazuje na poslední prosbu modlitby Páně. Je to prosba o osvobození celého společenství věřících od moci zla. Celé shromáždění odpovídá slovy: „Neboť tvé je království i moc i sláva navěky“. V některých rukopisech Nového zákona se tato věta nachází na konci modlitby Páně – protestanté ji vždycky říkají na konci této modlitby.

Bud' přítomný: Povzbuzení slovy celebranta měli bychom vždy vědomě říkat slova této modlitby. Někdy začneme pozdě, a tak slova „Otče náš“ vysloví samotný kněz. Není to dobrá praxe. Vyzývání Boha jako Otce má zvláště důležitý význam před přijetím eucharistie. Za chvíli se spojíme s Božím Synem. Pouze s Ním a v Ném jsme děti jediného Otce, který je v nebi. Prosba o chléb se vztahuje také na chléb eucharistický. Prosba o odpuštění je spojená s odpuštěním „našim viníkům“. Za chvíli se to projeví i ve znamení pokoje.

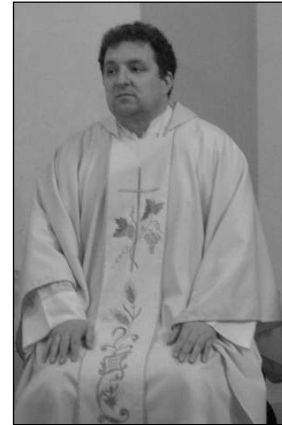
Znamení pokoje

Otevři oči: Církev, ústy kněze, prosí teď o dar pokoje a jednoty pro společenství věřících a celou lidskou rodinu. Následně celebrant vysloví přání pokoje: „ Pokoj Páně ať zůstává vždycky s vámi“ a shromáždění odpovídají: „I s tebou“. Potom jáhen nebo celebrant vyzvou věřící, aby se navzájem pozdravili. Dříve byl to tzv. polibek pokoje. Dnes tento pozdrav může mít různou podobu, která záleží na místní kultuře nebo tradici. Nejčastěji používaným gestem je podání ruky nejbližší stojícím se slovy „Pokoj s tebou“.

Bud' přítomný: Pravý pokoj pochází od Krista. Tuto skutečnost nám připomíná modlitba kněze. Protože samotný Pán uděluje nám svůj pokoj, všichni jsme pozváni, abychom se o tento dar rozdělili s ostatními. Není možné dosáhnout spojení s Bohem bez zachování jednoty s bližními. Podívej se srdečně na bratra a sestru stojící vedle tebe. Nejsou to cizí lidé. Církev je přece společenství lidí, rodina Božích dětí. Také na tobě záleží, zda podání ruky bude jen prázdné gesto nebo hluboce prožitý symbol. Znamení pokoje je znamením smíření. Je někdo, komu bys nepodal ruku? Někdo, s kým bys se nechtěl smířit?

Stačí konat to, co činila Panna Maria

Druhým hostem letošního Tridua ke cti Panny Marie Matky Dobré Rady byl zástupce řadu premonstrátů, administrátor v Plasých, biblista P. Reginald Větrovec ThD SSL.

V jeho promluvě zaznělo mimo jiné:

Prof. ThDr. František Panuška CSsR v kázáních říkával, že není těžké stát se mariánským ctitelem - stačí konat to, co činila Panna Maria. Blahoslavená Panna byla ochotnou a pozornou vykonavatelkou Boží vůle i za cenu osobních rizik a nepohodlí: hrozba ukamenování za těhotenství lidsky nevysvětlitelným způsobem, obtížná cesta před porodem a porod v jeskyni do žlabu pro dobytek, zdánlivě tvrdá a odmítavá slova z úst syna Ježíše: "Proč jste mne hledali, což jste nevěděli, že musím být v tom, co je mého Otce?", "Co mi chceš, ženo, ještě nepřišla má hodina", "Kdo je moje matka a kdo jsou moji bratři?", která vrcholí pod křížem: "To je tvůj syn!" - jaká výměna! Panna Maria je tedy ochotnou vykonavatelkou Boží vůle a nositelkou vnitřního světla, nikoliv proto, že by byla ušetřena nějakých lidských starostí a trápení, nýbrž proto, že jimi prochází s pevnou vírou v srdci. S vírou, kterou chápe jako živý vztah s Bohem, s odvahou víry se stává matkou Božího Syna, podivuhodného rádce (srov. Iz 9,5) a tedy Matkou dobré rady. Je to ona, kdo se modlí s učedníky ve večeradle před sesláním Ducha svatého, je to ona, kdo dává radu služebníkům na svatbě v Káni: "Udělejte všechno, co vám řekne". Historické vítězství Gedeona nad Midjánci (Sdc 7) je pro Izaiáše (9,3) garancí eschatologického vítězství davidovského krále - Mesiáše nad hříchem prostřednictvím víry. Panna Maria dosahuje vítězství víry v činné spolupráci s Pánem: činila Boží vůli a plně se spolehla na Pána v tom, co nemohla ovlivnit. Maria nepotřebuje mnoho slov, nepokouší se přesvědčovat okolí o své pravdě, ale žije ji a žitá praxe Mariiny zbožnosti a důvěry nemá protiargument: pro nás to je dobrá rada a užitečný návod.

(red.)

Pout' na Svatou horu

Jak jsme již informovali, 20. května pořádá Orel kombinovaný výlet na Svatou horu. Vyjíždí se v sobotu v 7:00 na kole od fary nebo ve 12:00 autobusem z autobusového nádraží. Menší zastávka autobusu bude v Blovicích, kde autobus naloží již znavené cyklisty. V 16:00 se bude konat mše svatá. Společný odjezd autobusem se plánuje na 17:30 ze Svaté hory.

Cena zájezdu je 100Kč pro cyklisty i pro poutníky, kteří pojedou autobusem. Objednán je autobus pro 45 lidí, zatím je přihlášeno celkem 25 lidí. Přihlásit se můžete ve farním sklípku, kde je seznam nebo mi zavolat.

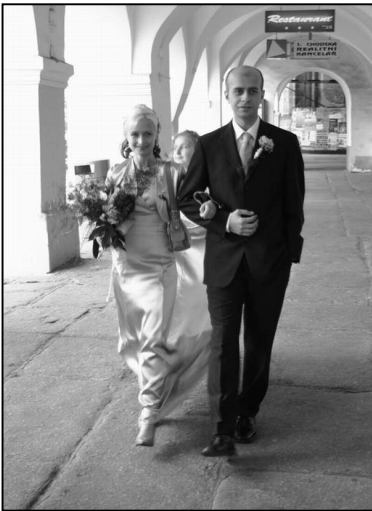
Na všechny poutníky se těší

Petr Jankovec

tel.: 602 472 334

e-mail: PetrJankovec@seznam.cz

Informační servis z farností

Petr Vondraš a Lenka Bauerová minulou sobotu měli namířeno na domažlickou faru ne kvůli Farním listům nebo hodině němčiny ale rozhodli se tam oslavit svatbu. Novomanželům, přejeme požehnaná dlouhá společná léta.

Pout' – V pondělí 8.května se koná vikariátní pout' do Nových Kostelů. Poutní mše svatá začíná v 10.00 hodin

Mše v penzionu – Pravidelná měsíční bohoslužba v penzionu v Baldovské ulici bude v úterý 9.května od 15.00 hodin.

Májové pobožnosti – Každý den od pondělí do čtvrtka na závěr večerní mše svaté se konají krátké májové pobožnosti. V pátek májová začíná už od 16.30 a nahrazuje růžencovou pobožnost.

Koncert – V sobotu 13.května od 19.00 hodin v arciděkanském kostele v Domažlicích se bude konat varhanní koncert, při kterém se nám představí Jan Kalfus – varhany a Zdeněk Šedivý a Jiří Šedivý - trubka . Předplatitelé divadelní a koncertní sezony mohou uplatnit na tento pořad 10% slevu po předložení abonentní vstupenky.

Pohádkový les – Už posedmé se uskuteční v sobotu 14.května pochod pohádkovým lesem z Habartic do Zdebořic (4 km). Začátek ve 14.00 hodin od kostela v Habarticích.

Stránka nejen pro mládež

Informační servis:

8. května v 10 hodin bude sloužená mše svatá v Nových Kostelech, pokud máte zájem o „kolo alternativu“, vězte: za dobrého počasí v 6:30 u fary v Domažlicích.

Případní zájemci se obračejte na Paddyho!!!

13.května ve 13 hodin začíná „seznamka“ na faře v Domažlicích. Nosná nitka bude růženec a mariánská účta, nebude chybět hra, tvoření, občerstvení ani modlitba. Předpokládaný konec do 18 hodin.

Libor, Paddy a Robert

Všem členům živého růžence mladých

Pravidelná společná modlitba růžence bude na ukončení seznamky, více informací na www.farnostdomazlice.cz, u Jany Skovajsové nebo u Paddyho.

Lojzek a déšť

Když se přizneme dešť, běžíme se schovat. Je to tak normální, aspoň se nám to normální zdá. Lojzek to nedělal. Když začalo pršet, došel tou svou zvláštní chůzí ven na lavičku. Sednul si jen tak bez bundy, pláštěnky nebo deštníku. Seděl vždycky v dešti venku, úplně promáčený, voda mu cvrčela z vlasů, košile, kalhot – nebyla na něm suchá nitka. Všichni jsme věděli, že Lojzek je blázen, a tak nás to až tak nepřekvapovalo. Ale já jsem zároveň tušil, že je to přinejmenším zvláštní blázen, a tak mě zajímalo, proč to vlastně dělá. Když jsem nahlas o tom před někým uvažoval, říkali mi: „Zeptej se blázna, proč je blázen, třeba ti řekne,“ ale přitom jsme z toho Lojzkova bláznovství měli všichni tak trochu strach, jestli třeba zrovna on není normální a ...

Když jsem ho někdy zahlédl v dešti na té lavičce úplně promoklého a viděl jsem ten šťastný pohled a jakýsi blažený úsměv, neměl jsem pocit, že bych zahlédl blázna, a přece jsem to nemohl pochopit. (Viktorku u splavu si představuji jinak.) Jednou jsem se Lojzka zeptal přímo. Odpověděl mi něco o vyprahlé, žíznivé zemi, která potřebuje déšť. A potřebuje ho po kapkách, protože velký proud by ji nepomohl, ale ublížil. Ale těch kapek musí být hodně, aby té zemi pomohly. A to je všechno. Kapička po kapičce pro vyprahlou, suchou zemi. Pěkně jedna po druhé. Kapička za kapičkou.

Nevím, kdo z nás dvou je nakonec blázen, ale nepochopil jsem z toho skoro nic. A tak jsem dlouho na tom byl stejně jako před tím dotazem. A další roky jsem vídal sedět Lojzka v dešti na lavičce, jak „kapičku po kapičce“ po něm teče spousta vody.

Až jednou jsem v dešti zahlédl v jeho ruce růženec. V tu chvíli se mi v hlavě rozbřeslo a najednou jsem pochopil, co myslel tou „kapičkou po kapičce“ a co myslel tou vyprahlou zemí. Lojzku, možná že právě díky tvým kapičkám jsme ještě úplně neshořeli horkem. Nedokážu to, co Lojzek, ale přece jenom někdy, když začne pršet, tak nevydržím a vyjdu ven jen tak v košili a nechávám po sobě stékat déšť jen tak kapičku po kapičce...

Josef Hes, (Z)POVÍDAČKY

Stránka pro děti

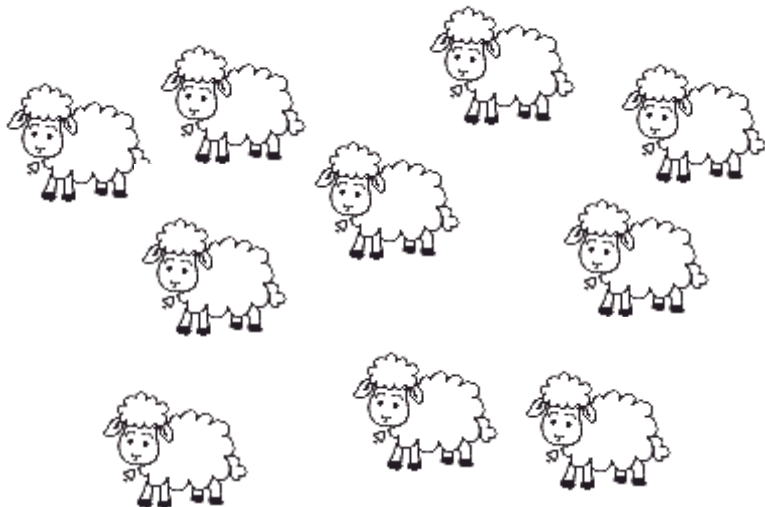

K dnešnímu evangeliu: „Já jsem pastýř dobrý!“ Řecky „kalos“ (=dobrý) však chce vyjádřit mnohem víc. Mohli bychom ho přeložit také slovy statečný, čestný, krásný, udatný, hrdinský, v každém smyslu dokonalý.

Ježíš jako dobrý pastýř stádo nejen vede, ale dává signál i jiným ovčím. Jiné ovce představují ty, kteří jsou mimo Církev. Ježíš si jich všimá, nejsou mu lhostejné a naznačuje jim, že i ony mají v jeho srdci místo.

Dobrý pastýř chrání ovci s nasazením vlastního života. Tímto dobrým pastýřem je především Pán Ježíš, ale i každý kněz, kterému záleží na svěřené „ovečce“. Každý z nás ale může být tak trochu pastýřem ve svém okolí. Zkus si zodpovědět následující otázky:

- 1.) Kdy jsi byl(a) v roli pastýře? Kdo útočil? Koho jsi ochránila?
- 2.) Kdy jsi byl(a) v roli ovečky? Kdo útočil? Kdo tě ochránil?
- 3.) Kdy jsi byl(a) v roli vlka? Proti komu jsi útočil(a)? Kdo ho ochránil?
- 4.) Spočítej rychle všechny ovečky!

Chytrálek správně vyluštil odpověď z minulého týdne: Setkání s Ježíšem.

Encyklika papeže Benedikta XVI. „Deus caritas est“ (9)

11. Jak jsme viděli, první novota biblické víry leží v obrazu Boha; druhou, která s ní vnitřně souvisí, nacházíme v obrazu člověka. Biblická zpráva o stvoření hovoří o osamělosti prvního muže, Adama, kterému chce Hospodin dát po boku pomocnici. Žádný ze všech tvorů nemůže být pro člověka pomocí, kterou potřebuje, i když veškeré divoké zvěři a všem ptákům dal jméno a zařadil je tak do kontextu svého života. A tedy, Hospodin utváří z jednoho žebra muže ženu. Nyní Adam nachází pomoc, jakou potřebuje: „Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla“ (Gen 2,23). V pozadí tohoto příběhu je možné vidět představy, které se objevují například v mýtu, o němž také vypráví Platón. Podle něho byl člověk původně sférický, to znamená zcela sám v sobě a soběstačný, ale Zeus jej z trestu za jeho pýchu rozpůlil, takže nyní stále touží po své druhé půli, stále je na cestě za ní, aby zase našel svou celistvost“. V biblické zprávě není řeč o trestu, ale myšlenka, že člověk je v jistém smyslu neúplný – ze svého bytí je na cestě, aby nacházel svou celistvost ve druhém, tedy myšlenka, že bude „celý“ ve společenství muže a ženy, tu každopádně je. Tak biblická zpráva končí proroctvím o Adamovi: „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem“ (Gen 2,24).

Obojí je na tom důležité: *Eros* je v podstatě zakotven v člověku; Adam hledá a „opouští otce i matku“, aby našel ženu; teprve oba společně představují celistvost lidského bytí stávají se spolu „jedno tělo“. Neméně důležité je to druhé: *Eros* od stvoření odkazuje člověka na manželství, na pouto, na jedinečnost, na konečnou platnost. Tak, pouze tak se naplní jeho vnitřní příkaz. Monotheistickému obrazu Boha odpovídá monogamické manželství. Manželství spočívající na vylučné a konečné lásce se stává znázorněním vztahu Boha k jeho lidu a naopak: způsob, jakým Bůh miluje, se stane měřítkem lidské lásky. Toto pevné spojení Erosu a manželství v bibli sotva nachází něco podobného v mimobiblické literatuře.

Ježíš Kristus – ztělesněná Boží láska

12. I když jsme dosud mluvili převážně o Starém zákoně, bylo již patrné vnitřní pronikání obou Zákonů jako jediného Písma křesťanské víry. Pravou novostí Nového zákona nejsou jeho ideje, nýbrž postava samotného Krista, který dodává myšlenkám tělo a krev, neslýchaný realismus. Již ve Starém zákoně nespočívá ono biblické nové jen v myšlenkách, nýbrž v neočekávaném a v jistém smyslu neslýchaném jednání Boha. Toto jednání Boha získává nyní svou dramatickou formu v tom, že sám Bůh jde v Ježíši Kristu za „ztracenou ovčí“, za trpícím a ztraceným lidstvem. Když Ježíš mluví ve svých podobenstvích o pastýři, který jde hledat ztracenou ovci, o ženě, která hledá drachmu, o otci, který jde vstříc marnotratnému synu a objímá ho, pak to vše nejsou pouhá slova, nýbrž výklady jeho vlastního bytí a konání. V jeho smrti na kříži se dovrší ono obrácení se Boha proti sobě samému, v němž se dává, aby pozvedl člověka a zachránil – láska ve své nejradikálnější formě. Pohled na Ježíšův probodnutý bok, o němž mluví Jan (srov. 19,37), vystihuje, co bylo východiskem tohoto listu: Bůh je láska“ (1 Jan 4,8). Jedině tam můžeme shlédnout tuto pravdu. A na základě toho je nyní třeba definovat, co je láska. Na základě tohoto pohledu křesťan najde cestu, jak má žít a jak má milovat.